

PATERO SKIC PODZIMNÍCH

I.

Svůj příděl tmy položila na spadané listí a já,
kdybych vlastnil pistoli, udělám to samé –

položím ji na stůl, očima se vpiju do prázdné ruky
s lehce vytrčenými prsty a tímto dojemně
bezbranným gestem novorozeněte rozloučím se se
všemi, jež bych měl chránit:

se ženou, s dcerou, se synem.

Žena mě sjede pohledem a ve vteřině načte mé
rozpoložení, děti se pokusí naskenovat svoji matku,
ale zaseknou se v půli, neboť v abecedě života
narazí na znaky, jež jeví se zatím cizí.

II.

Svůj příděl tmy položila na spadané listí, vznesla se
nad mraky, za chvíli definitivně zmizí.

Leč jakási posvátná, až kataklyzmatická animalita
toho okamžiku je natolik vzrušující, že tucet mužů
v blízkém okolí přepadá touha masturbovat,

těžištěm svého napůl obnaženého bytí však
zůstávají vzadu v hlavě, ještě před pocitem úlevy,
tam, kde slastí program teprve se kóduje.

A já, kdybych měl kalhoty dole, udělám to samé –
zapnu se, očima se vpiju do prázdné ruky s lehce
vytrčenými prsty a tímto dojemně bezbranným
gestem novorozeněte rozloučím se se všemi, jež
jsem miloval a zplodil:

se ženou, s dcerou, se synem.

III.

S megafonem na uchu, jaká jsem svině, s oparem
mlhy na přesvědčení, že ta ze sádry omlácená socha
ve ztrouchnivělé vitríně je stále skutečnost –

tak vbíháme do lesa a stopujeme onen strom,
brodíme se tou zahnívající slotou a jsme dva
a máme dost: první flirtuje se svatým obrázkem,
druhý nad ním větev láme a o slunce s ní škrtá, aby
sebezpyt zažehl.

Sluho! Dupne si mysl: Ještě, a víc!

Dobře, k službám, tedy druhý ať houpe se na kříži,
vinen tím, že z panen dělal pouhé Marie, ovšem ten
první si neporučí a stejně pod sukně nahlíží –

– Stačí? Vždyť jsem tu jen já sám!

IV.

Couvaje z bitevního pole ambic vzdalují se
pravděpodobnosti, že mě hlava zabije, nasávám
vůně všech jejích zbraní, nasávám ten olej, jímž jsou
napuštěny, a proto mé slzy tak lehce nesetřete.

Neříkám, že tahle umaštěná sebelítost na
promenádě romantickým podzimem je nejlepší
vizitkou básníka, ale nějak se tu odzbrojit musím,

musím ten svůj příděl tmy na spadané listí položit,
aby jej přikryl první sníh.

V.

Něco pozoruje, že roztál v dlani. A jak se oči
pokoušejí vpít do prázdné ruky s lehce vytrčenými
prsty.

Jak tohle dojemně bezbranné gesto novorozeněte
bez lítosti zabíjí všechny zárodky příštích slov krom
jediného: *být*.